

HLEDAČI

aneb

pohled Koránu na otázku hledání smyslu života

Většina lidí se ve svém životě nechává unášet hlavním proudem. A někteří hledají. Ve výsledku však docházejí různí hledači k různým závěrům. Proč tomu tak je? Existuje vůbec jedna absolutní pravda, anebo je výsledek každého hledání pro daného jedince svým způsobem správný?

Lidi hledající smysl života lze obecně rozdělit do dvou skupin. První, výrazně početnější, hledá cestu a životní filosofii, která jim do života vnese řád a hodnoty, se kterými se ztotožňují a které jim dají pocit spokojenosti a štěstí. Každý člověk je ale individuum. Co přijde jednomu jako vhodný smysl života, nemusí vyhovovat druhému. Co člověk, to pohled na svět. Podle tohoto životního přístupu žádná pravda s velkým „P“ neexistuje a výsledek každého hledání je vlastně správný, protože daného člověka učiní spokojeným či chvílemi dokonce i šťastným (dokud tím, pochopitelně, neubližuje ostatním).

Korán přichází se zcela odlišným přístupem k životu a k hledání jeho smyslu. Říká, že správný cíl je pouze jeden a dává nám kompas, kterého když se budeme držet, vytoužený cíl nemineme. Podle Koránu nebyl tento život určen k tomu, abychom ho prožili jen v nějakých radovánkách

a bezstarostném užívání. Může být naopak plný bolestí a nástrah. Náš život je velmi krátký a má jasný cíl: je prostorem pro zkoušku, jež má prověřit lidská srdce a rozdělit je na čistá a zkažená. Lidé čistých srdcí, tedy úspěšní absolventi této životní zkoušky, jsou pak ti, kteří si zaslouží šťastný a věčný život, jenž bude následovat po tomto životě pozemském. A oním spolehlivým kompasem je víra v Soudný den. Víra v to, že každý z nás - ať už v to věří nebo ne - bude jednoho dne, zbaven úplně všeho a zcela bezmocný, stát před svým Stvořitelem, Pánem a Bohem, jenž mu vidí do srdce a ví vše, co za celý život udělal a řekl. Tehdy každý obdrží hodnocení své životní zkoušky a vše s ním jeho Pán detailně probere: Jak a co hledal … Jak svůj život prožil a využil či promarnil … Proč nedorazil do cíle … Anebo naopak: následoval správnou cestu poté, co našel cíl, anebo se k ní otočil zády? Podrobné a spravedlivé zúčtování.

Vše vychází z jasné, jednoduché myšlenky: Tento svět nevznikl náhodou ani jej Bůh nestvořil bezúčelně. Život na naší planetě, stejně jako celý vesmír, představuje tak nesmírně komplikovaný a naprosto dokonalý řád, že jednoduše není možné, aby byl výsledkem náhody. Kdybyste vyhodili do vzduchu balíček hracích karet, nikdy by se vám neposkládal dokonalý domeček ze všech vyhozených karet. A stvořit tak složitý a do nejmenších detailů promyšlený systém bezúčelně, je chování hodné bláznů.

Většina lidí Pravdu vidět nechce nebo ji poznala, ale odmítá ji následovat. Jako pohodlné východisko si vytvoří vlastní pravdu a lžou sami sobě. To jim ale v Soudný den, kdy budou stát před svým Pánem, nebude omluvou. K tomuto hloupému, nezodpovědnému a ve svých důsledcích sebedestruktivnímu chování je přiměla jedna ze dvou věcí, případně obě zároveň: pýcha a nezdravá láska k radostem tohoto pomíjivého života. Pýcha jim brání přiznat skutečnost, že

člověk není v tomto vesmíru ničím a že má svého Stvořitele, Pána a Boha, jehož vůli je povinen se podřídit. Pozice člověka v tomto životě byla stručně a výstižně vyjádřena koránským heslem: **„Slyšíme a posloucháme, odpuštění Tvé, Pane náš, a k Tobě bude návrat!“** *(súra Kráva, verš 285)*. Druhá ze zmíněných překážek způsobuje, že člověk není ochotný vzdát se svého pohodlí a pro nalezení a následování Pravdy obětovat něco z toho, co má rád. Bojí se pohlédnout Pravdě do očí, protože tuší, že by to pro něj znamenalo „musíš“ a „nesmíš“ a už by si nemohl dělat, co se mu zlíbí. Zázračným lékem, který nám pomůže odbourat tyto překážky a vyléčit srdce od těchto nemocí, je právě připomínka Soudného dne, kdy bude každý z nás stát zcela bezmocný před svým Stvořitelem, před kterým nic neutají a nemá šanci Ho nijak oklamat. Ten, komu se z milosti Boží a s Jeho pomocí podaří zbavit se obou překážek, bude mít v ruce kompas, jenž ho bezpečně dovede do cíle.

Podle Koránu je znamení a důkazů, svědčících o tom, která z cest je tou správnou, mnoho, ale vidí je pouze lidé čistých srdcí – lidé, kteří netrpí ani jednou ze zmíněných dvou chorob. Proto by mělo být hned prvním a zcela logickým krokem, obrátit se k nebi s prosbou o správné vedení. Když člověk odmítá požádat toho Jediného, kdo má tu moc ho uvést na správnou cestu, např. slovy: „Pane, ukaž mi správnou cestu a dej mi sílu ji následovat!“, svědčí to jistě o tom, že nemá čisté úmysly.

Jedním z největších omylů, který uvádí lidi na scestí, je domněnka, že Bůh lidi a jejich víru a uctívání potřebuje a že kdyby tedy chtěl, buď by se nám ukázal, anebo by nám alespoň představil Své náboženství tak jasně a přímo, že všechny otázky víry by se staly holými fakty, které by nezbylo než přijmout a následovat. Ve skutečnosti však Bůh naši víru a uctívání nepotřebuje. Tento život je pro nás zkouškou, kterou můžeme prospět nebo

uškodit jen sami sobě. V Koránu stojí: **„Řekni (Proroku): ‚Lidé, vskutku k vám přišla Pravda od vašeho Pána. Ten, kdo půjde po správné cestě, ten tak věru učiní jen sám pro sebe, a ten, kdo zbloudí, ten tak věru učiní jen sám proti sobě! A já za vás nezodpovídám.‘“** *(súra Jonáš, verš 108).*

Závěrem dlužno dodat a upozornit, že Bůh trestá ty, kteří se k Němu otočí zády (buď tím, že Pravdu odmítli a popřeli poté, co ji poznali, anebo tím, že ji od začátku odmítli hledat a vidět) tak, že se odvrátí On od nich a zapomene na ně. Už nikdy jim nepodá pomocnou ruku. **„V ten den na ně zapomeneme, tak jako oni zapomněli na setkání s tímto dnem, a proto, že znamení Naše popírali.“** *(súra Rozpoznání, verš 51)*

Abú Hamza al-‘Anabtáwí

